

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 668/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић – Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Предионица Вучје“ д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, Огранак предења и кончања вунице, Вучје, ради неоснованог обогаћења, решавајући сукоб надлежности између Основног суда у Лесковцу и Вишег суда у Лесковцу, у седници одржаној 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Тужилац је 18.10.2022. године поднео тужбу Основном суду у Лесковцу, којом је тражио да се обавезе тужени да му на име коришћења пословних просторија, за период од 01.11.2014. године закључно са септембром 2022. године, исплати износ од по 1.000 евра месечно у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом. У тужби је истакао да је власник пословног простора у Вучју, који је уступио на коришћење туженом 2011. године, уз договор да у првим годинама коришћења тог простора тужени не плаћа накнаду, већ да на име дела накнаде изврши радове на адаптацији објекта, а да по завршетку тих радова износ накнаде плаћа тако што ће уплаћивати, на име уписаног а неплаћеног удела тужиоца, његов удео као члана друштва туженог од 9%, а до висине уписаног капитала од 45.650 евра. Навео је да су радови извршени, али да тужени није уплаћивао улог тужиоца као члана друштва, нити да му је у утуженом периоду плаћао накнаду за коришћење пословног простора.

Тужени је у одговору на тужбу од 21.12.2022. године, истакао приговор стварне ненадлежности суда, с обзиром да је тужени привредни субјект, те да је за поступање у овом спору стварно надлежан привредни суд. Истакао је и приговор литиспенденције јер је пред Привредним судом у Београду у току поступак П бр.5072/2021 по тужби тужиоца АА ПР, ... „ББ“ ..., против тужене Предионице „Вучје ДОО Београд.

Основни суд у Лесковцу се решењем П 6185/22 од 21.10.2022. године, огласио стварно ненадлежним налазећи да је надлежан виши суд јер вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије (12.390,00,00 динара).

Виши суд у Лесковцу, решењем П 41/22 од 26.12.2022. године, није прихватио своју стварну надлежност, налазећи да је реч о спору између привредних субјеката, те да је пред привредним судом у току поступак по тужби тужиоца као предузетника, са истоветним захтевом као што је конкретан, због чега је на основу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, стварно надлежан привредни суд.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 ...87/18) и члана 22. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касацони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Према члану 23. став 1. тачка 7. истог закона виши суд у првом степену суди, између осталог, у грађанскоправним споровима када вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду наведене одредбе закона и вредност предмета спора, по ставу овог суда, за поступање у овом предмету стварно је надлежан виши суд, и то у конкретном случају Виши суд у Лесковцу, на чијем се подручју налази огранак туженог на основу члана 54. ЗПП.

Околност да је спор настао у вези са обављањем привредне делатности тужиоца као предузетника и уписа његовог улога као члана друштва туженог, није од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром да је тужилац у овом спору физичко лице и да је предмет спора накнада за коришћење пословног простора, а да физичко лице може бити странка у поступку пред привредним судом, само ако су са странком која је привредни субјекат, односно друго правно лице, у односу материјалног супарничарства (чл. 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова), што овде није случај, због чега нису испуњени услови за заснивање стварне надлежности привредног суда.

На основу члана 22. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић